

ΑΛΗΘΕΙΑ

Μάγισσα ὁ ἥλιος πέφτει
"Ακουσε τί θὰ σοῦ πῶ.
Πάλι μέσα 'ς τὸν καθρέφτη
Φέρε τ' ἄστρο ποῦ ἀγαπῶ.

Μὲ τὰ μαγικά σου χέρια
Γλυκανέ μου τὴν πληγὴ
Σὺ κρυφολογᾷς μ' ἄστέρια
Καὶ μὲ θάλασσα, καὶ γῆ.

Μέσ' 'ς τὸ διάφανο κρυστάλλι
Δεῖξέ μου ἄλλη μιὰ φορὰ
Τὰ μαρμαρινά της κάλλη
Καὶ τὰ μάτια τὰ γλαρά.

Δὲν μιλεῖ, μὰ λὲς πεισμῶνει
Σὲ μιὰν ἄκρη προχωρεῖ
"Ἐνα σκέπασμα σηκώνει
Καὶ 'ς τὰ μάτια μὲ θωρεῖ.

Ἐξεφρένιασα καὶ μένω
Ἐστὸν καθρέφτη σὰν θωρῶ
Σκέλεθρο ξεσαρκωμένο
Κι' ἄλλα κόκκαλα σωρῶ.

Ζάκυνθος 1893.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΔΙΣΤΙΧΑ

Στάλλα μὲ στάλλα τὸ νερό, τὴν κάθε πέτρα λιώνει
"Ὅσο ἂν σταλάζει ἡ ἀγάπη σου, τόσο ἡ καρδιὰ πετρώνει.

Κι' ἐσύ, κι' ἐγώ, κι' ὅλοι 'ς τὴ γῆ, μὲ μιὰ καρδιὰ ἀγαποῦμε
Καὶ μὲ δυὸ μάτια μοναχά, καὶ κλαῖμε, καὶ γελοῦμε.

Τ' Ἄδη τὴ πόρτα ἐχτύπησα συχν' ἀφ' τὴν ἀπονία σου
Κι' ὁ χάρος γιὰ νὰ 'ρθῶ 'ς τὸ νοῦ, μοῦ εἶπε τ' ὄνομά σου.

Πλαστὸ ζαφεῖρι ἡ ἀγάπη σου χρυσοψευτοδεμένο
Πάει τὸ γιαλί καὶ ἐφάνηκε χαρτί χρωματισμένο.

Ζάκυνθος 1893.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ